

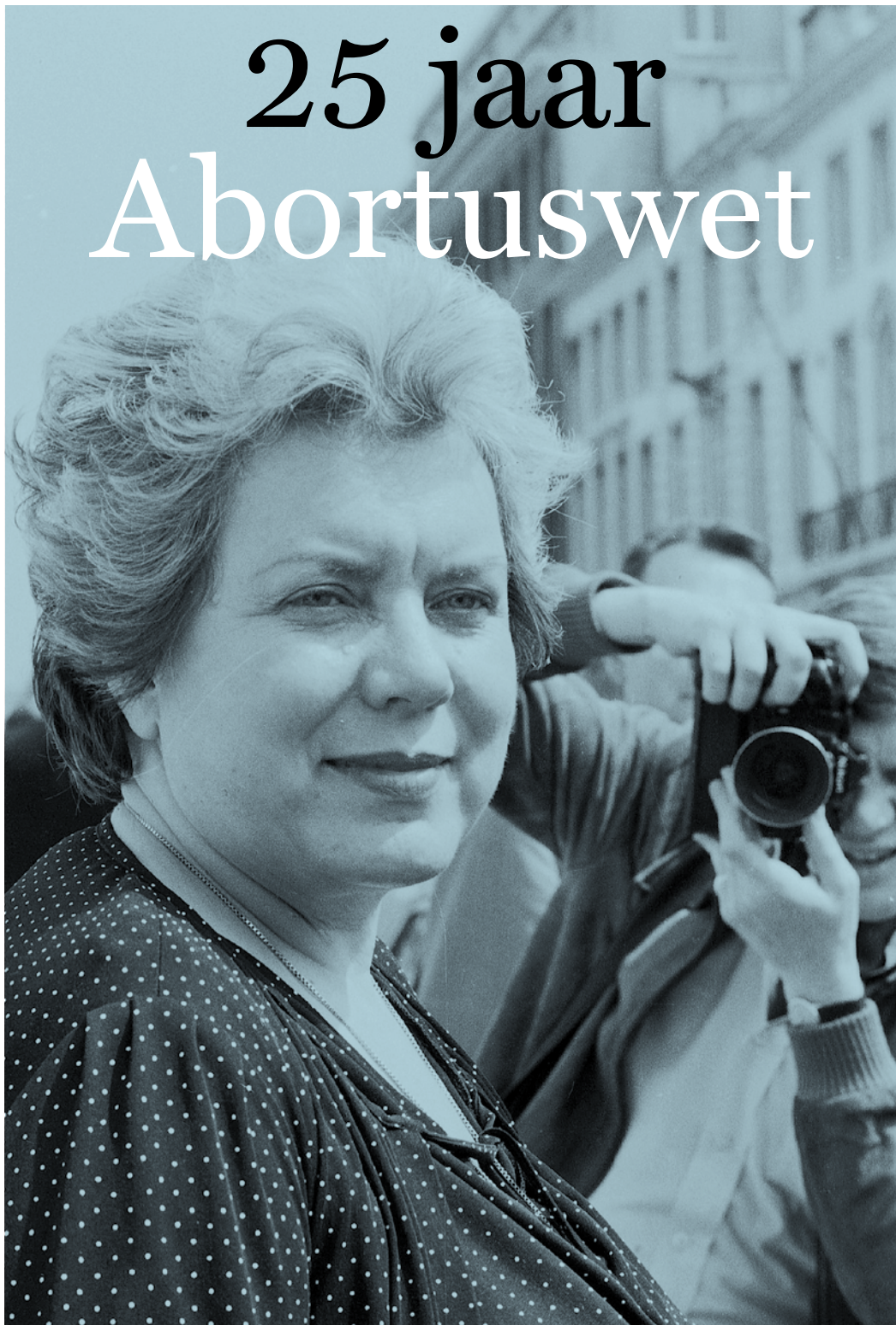
het Volksbelang

Liberaal Vlaams Tijdschrift
www.hetvolksbelang.be

nr 3 - Maart 2015
Jaargang 136
maandblad

25 jaar Abortuswet

Binnenkort is het vijftienvijftig jaar geleden dat België een abortuswet kreeg. Die verjaardag nodigt uit tot debatten, studiedagen, campagnes, getuigenissen. Vieringen? Niet echt. Want het werk, waarvoor **Lucienne Herman-Michielsens** (foto) zich zo heeft ingezet, is niet af. Eerder is het, na 25 jaar, tijd om alle losse draadjes eindelijk in te stoppen. Natuurlijk moeten daarvoor ook weer liberalen hun nek durven uitsteken.

Lees meer op blz. 8.

Inhoud

STUDIEDAG LVV
De opgedroogde groei / 4

BUITENLAND
Europa hapt naar tweede adem / 6

TAX SHIFT
Sociale Zekerheid in het vizier / 10

IGNATIEFF IN DE M34
Succes en falen in de politiek / 11

OPINIE
Bart Somers' pleidooi voor lokale besturen / 12

Van de redactie
door **Bert Cornelis**

Als Bart spreekt

Als Bart De Wever spreekt, leidt dit gegarandeerd tot hevige reacties van opiniemakers, journalisten en parlementsleden. Doorheen de storm aan beschouwingen, aanvallen en zelfs acties op de Grote Markt van Antwerpen, verdampt de juiste toedracht van wat de N-VA-voorzitter eigenlijk zei. Het is symptomatisch voor het politieke debat, en in uitbreiding tegenwoordig alle maatschappelijke debatten. Er wordt niet meer geluisterd, geïnformeerd en geanalyseerd. Uitspraken worden vluchtig opgepikt en het twitteren en facebooken kan beginnen. De verschraling van het discours is ergerlijk.

De Wever legde anders een vinger op een bekende open wonde, of het nu van hem komt, of van iemand anders, maakt niets uit: "het migratiebeleid". Tijdens de voorstelling in het Antwerpse stadhuis van een boek over radicalisering zei de Wever: "We schoten de voorbije jaren te kort in het migratiebeleid".

Daarmee zei De Wever niets nieuws. Het 'open-grenzenbeleid', de versoepeling van de toekenning van de Belgische nationaliteit, het falend terugkeerbeleid, de selectieve regularisaties, daar plukken we nu de zure vruchten van, zei hij. Dat hij inzoomde op specifieke bevolkingsgroepen binnen de allochtone gemeenschap, was in die context een onhandige uitspraak die zijn tegenstrevers de kans gaf het debat van de juiste kern af te leiden.

Er groeit een kloof tussen de moslim- en niet-moslimwereld in West-Europa. Er is de afschuw voor wat IS aanricht in Syrië. Er zijn de aanslagen in Parijs. We worden geconfronteerd met jongeren die vertrekken om aan de zijde van IS te vechten. Het is logisch dat de Westerse wereld hierop reageert met afkeuring en wantrouwen tegenover de allochtone bevolking. Zij voelt zich op haar beurt gestigmatiseerd en stopt dat wantrouwen onder de noemer van racisme. Precies dit inroepen van racisme als verweermiddel, heeft De Wever willen aanklagen. Niet dat er geen racisme bestaat. Het bestaat en moet, zoals discriminatie, bestreden worden. De situatie waarin we nu zijn terechtgekomen, is puur een

gevolg van het jarenlange 'pamperbeleid' in hoofde van de allochtone bevolking, gestimuleerd door een zekere 'linkse' elite die bevoogdend en betuttelend het migratiebeleid naar haar hand zette en uit electorale overwegingen de kant van de slachtoffers koos. Of een extreem rechts beleid dat alleen afwijzing en apartheid predikte en van geen oplossingen wou weten.

Nog maar recent gooide men het over een andere boeg. Op Vlaams niveau begon bijvoorbeeld Marino Keulen met een integratiebeleid waarin zowel rechten als plichten belangrijk waren, waarbij de kennis van de Nederlandse taal onontbeerlijk is om vooruit te komen. Wie naar Brussel kijkt, zal zien dat stilaan de Franstalige gemeenschap er ook

van overtuigd is dat verplichte inburgering zoals in Vlaanderen, werkt. En dat door het succes van taallessen en maatschappelijke heroriëntering op de arbeidsmarkt, en dit van het Nederlandstalig

*“De gemiste kans om
een grondig debat over
het migratiebeleid te voeren.”*

onderwijs in zijn geheel, integratie wel kan lukken en sociaaleconomische vooruitgang mogelijk wordt.

Maar de achterstand op een geslaagde integratie blijft. En het systematisch foute integratiebeleid van tientallen jaren heeft nefaste effecten gecreëerd: dat heet nu radicalisme en extremisme. En het verkeerde antwoord daarop kan wel eens 'racisme' zijn, wat dan weer naar een sterker radicalisme bij bepaalde groepen van allochtonen kan leiden. Een moeilijk te doorbreken cirkel.

De enige uitweg is het samenleven van mensen op een positieve manier te benaderen door gelijke kansen, rechten en plichten, respect voor het individu en vrijheid van meningsuiting als stelregels te gebruiken. Maar de migrantenbevolking moet ook durven talent te gebruiken en een positieve benadering te tonen. Het beleid moet daarvoor de goede omgeving creëren: degelijk onderwijs, goede zorg en gelijke kansen.

Maar zo zagen de tegenstanders van De Wever het niet en opnieuw werd er een karikatuur gemaakt van wat een boeiend debat had kunnen worden. Jammer.

VAN ANDRIESSCHOOL TOT ZONDERNAAMSTRAAT

Het Liberaal Archief voegde weer een boek toe aan zijn lijst met al bijna tachtig publicaties: ***Van Andriesschool tot Zondernaamstraat*** geeft een overzicht van de diepe verankering van het liberalisme in Gent. Auteur Bart D'hondt (foto) is wetenschappelijk medewerker van het Liberaal Archief en een geboren en getogen Gentenaar. Het boek is een aanrader voor iedereen die interesse heeft in de geschiedenis van het liberalisme of in de geschiedenis van de Arteveldestad.

Gent en het liberalisme hebben altijd al een speciale band gehad. Dat blijkt bijvoorbeeld uit de vele Gentse straten die genoemd zijn naar liberale prominenten, namen die niet echt meer gekend zijn bij veel Gentenaars. Wie kent nog de 12 "liberale" standbeelden in Gent? Of wie weet nog dat de liberale burgemeesters in Gent van 1830 tot na de Tweede Wereldoorlog elkaar opvolgden?

Bakermat

Tegelijk bouwde de brede liberale beweging een verenigingsleven uit in de Gentse wijken en in de buurgemeenten die later met Gent zouden fuseren. Hiervan zijn nog heel wat sporen terug te vinden, sommige vanzelfsprekend, andere dan weer verrassend. Gent is ook de bakermat van het liberaal syndicalisme. In 1893 wordt er de Liberale Werkersverdediging opgericht, de voorloper van de Algemene Centrale van de Liberale Vakbonden van België (ACLVB) waarvan de hoofdzetel nu nog steeds te Gent gevestigd is.

Bart D'hondt schreef met *Van Andriesschool tot Zondernaamstraat* een bijzonder lijvig boek over de verankering van het liberalisme in Gent. In 200 lemma's geeft hij een overzicht van de voornaamste figuren, gebouwen,

standbeelden en restanten als getuigen van 150 jaar Gents liberaal leven. Het Liberaal Archief op het Gentse Kramersplein huist zelf trouwens in een stille getuige hiervan. Het gebouw is een oude stadsschool, een van de vele die onderwijsschepen Gustave Callier halfweg de negentiende eeuw liet bouwen om het stedelijk onderwijs – dat de liberalen na aan het hart lag – te promoten.

Rijke collectie

Het boek *Van Andriesschool tot Zondernaamstraat* werd voorgesteld in het Liberaal Archief door prof. em. dr. Walter Prevenier en door auteur Bart D'hondt zelf. Kopman van de Gentse liberalen en Eerste Schepen van Gent Mathias De Clercq kreeg het eerste exemplaar en loofde het monnikenwerk van Bart D'hondt die overal in de stad op zoek ging en alle sporen nauwgezet noteerde, beschreef en fotografeerde. Maar in het boek zijn ook veel historische illustraties te zien, geput uit de rijke collectie van het Liberaal Archief.

Samen met de boekvoorstelling liep in de Blauwe Zaal van het Liberaal archief de gelijknamige tentoonstelling met markante Gentse stukken uit de collectie. Hiermee

toonde het Liberaal Archief een staalkaart van wat er allemaal bewaard wordt: archief, foto's, affiches, kranten, tijdschriften, huldeboeken, menu's, porseleinkaarten, borstbeelden, schilderijen, diploma's. - KDB

*Het rijkelijk geïllustreerde boek **Van Andriesschool tot Zondernaamstraat** telt 288 pagina's op groot formaat en is te koop op het Liberaal Archief. Lezers van Volksbelang kunnen het uitzonderlijk bestellen aan de prijs van 30 euro (+ 7 euro verzendkosten) in plaats van 35 euro.*

U kan het boek bestellen door een mailtje te sturen naar info@liberaalarchief.be of even te bellen op 09 221 75 05.

Ruim 70 aanwezigen voor de eerste activiteit in 2015 van het Liberaal Vlaams Verbond, met als onderwerp economie en industriële ontwikkeling in Vlaanderen en België. Uitgangspunt voor het debat in het Liberale Huis aan de Scheldekaaien in Antwerpen was een pleidooi voor groei van Peter De Keyser, hoofdeconoom van BNP-Paribas-Fortis.

De opgedroogde groei

door Patrice VIANE

In zijn prikkelende uiteenzetting focuste de econoom voornamelijk op de thema's die reeds voorkwamen in zijn boek uit 2013 met de lichtjes provocerende titel "Groei maakt gelukkig". In een notendop: economische groei is het enige recept voor meer vrijheid, meer optimisme en meer welvaart voor iedereen. Toch lijkt Europa, na een half decennium crisis, niet langer in economische vooruitgang te geloven. De essentiële bronnen van groei (innovatie, productiviteitsverbetering, bevolkingsaan groei) zijn aan het uitdrogen in onze contreien. En dat is spijtig want volgens **Peter De Keyser** wordt in een wereld zonder groei "de vooruitgang van de ene betaald door de achteruitgang van de andere".

Veronderstelde groei

Verontrustend is vooral dat onze politieke instituties en beloftes zijn gebaseerd op deze "groei-veronderstelling" doch dat concrete beleidsdaden vaak weinig doen om die groeipijlers te verstevigen. Dat de huidige generatie politici geen urgentie aan de dag legt, is voornamelijk te verklaren door de illusie van welvaart die momenteel wordt gecreëerd door schulden (overheid en privaat) en door het monetair beleid van centrale banken. De Keyser benadrukte dat echte structurele groei wordt gecreëerd door innovatie, productiviteitsstijging en technologische ontwikkeling. Het ingrijpen op de vraagzijde van de economie en het verdoven door grats

en extra geld, zet weinig zoden aan de dijk en vermindert zelfs onze capaciteit om duurzame groei te genereren.

Overheid als facilitator

De Keyser raakte nog andere interessante onderwerpen aan. Belangrijk is voor hem dat een overheid eerder een faciliterende rol speelt zonder uit het oog te verliezen dat intelligente interventies noodzakelijk zijn om negatieve externaliteiten te beperken. Zo is het fileprobleem een vorm van marktfalen omdat de autoweg tijdens de spits aan de automobilisten aangeboden wordt aan een te lage prijs.

Een intelligente tolheffing kan vanuit die invalshoek soelaas bieden. Daarnaast benadrukte hij het belang van de "sharing economy". Bepaalde goederen en diensten zoals auto's, voedsel, zorg, tuin en vaardigheden zullen in de toekomst meer en meer worden gedeeld. Dit gebeurt het meest binnen de ei-

gen gemeenschap maar ook steeds meer via websites en apps. Eigenlijk bevat het alle situaties waarin je onderling vraag en aanbod bij elkaar brengt. De één heeft een auto die hij niet altijd gebruikt, de ander kan goed koken. Iedereen kan iets, iedereen heeft iets, en door dit met elkaar te delen hebben we allemaal meer.

Wat de bankeconoom maar impliciet accentueerde is dat de "nieuwe deeleconomie" een bepaalde terugkeer inluidt naar het aloude concept van "vertrouwen" in de economie waarbij banden in een gemeenschap tussen individuen worden versterkt en er weer een meer directe relatie komt tussen aanbieder en koper. De nieuwe deeleconomie is waardevol daar ze op een spontane wijze het sociale weefsel in een samenleving versterkt. Innovaties als Uber en Airbnb aan banden leggen of reguleren op basis van assumpties van de oude wereld zijn derhalve niet de meest intelligente beleidsopties.

Steden

Daarnaast ging De Keyser dieper in op het belang van steden als polen van duurzame groei. Sinds 2008 leeft immers meer dan 50 percent van de wereldbevolking in steden, tegen 2050 zal dat 80 percent zijn. Hier volgt hij de Amerikaanse politieke filosoof Benjamin Barber die al een tijdje benadrukt dat steden en stedelijke agglomeraties wellicht beter in staat zijn om supranationale problemen aan te pakken dan de natiestaat. Het zijn dus burgemeesters die in de 21ste eeuw het best gewapend zijn om de politieke lijnen uit te zetten en ondernemerschap te faciliteren en niet de grote architecten van de natiestaat. Peter De Keyser eindigde zijn boeiende uiteenzetting met een oproep om meer mensen te “empoweren” en je ook als werknemer het ondernemerschap eigen te maken, regels te vereenvoudigen, migratie aan te moedigen en als overheid te focussen op kerntaken zoals onderwijs.

Debat en bedenking

Aansluitend op het betoog van Peter De Keyser volgde een debat met ondernemer **Christian Leysen**, **Caroline Ven**, gedelegeerd bestuurder van VKW, en Europees Parlements lid **Philippe De Backer**. De frontvrouw van VKW benadrukte vooral het

enorme belang van onderwijs voor groei, innovatie en de integratie van migranten in onze samenleving.

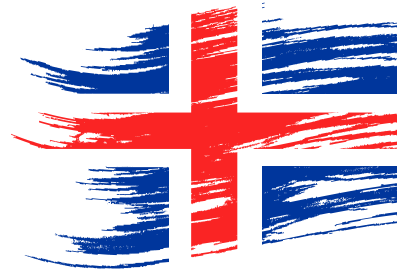
Daarnaast maakte ze de terechte bedenking dat economische ontwikkeling sterk worden gedreven door het onderliggend waardepatroon in een samenleving hetgeen maakt dat het bijvoorbeeld moeilijk is om groeimedicijnen gehanteerd in de Verenigde Staten zomaar over te nemen in West-Europa. Christian Leysen was optimistisch en bemerkte dat de jongere generaties (voornamelijk de “digital natives”) flexibel en ondernemend zijn en minder belang hechten aan oude recepten bijvoorbeeld inzake mobiliteit en het gebruik van wagens.

Philippe De Backer besprak de beleidsmaatregelen die worden genomen op Europees niveau. Zo pleitte hij resoluut voor de versterking van de Europese kapitaalmarkten teneinde de financieringsmogelijkheden voor bestaande ondernemers en starters te diversifiëren en los te rukken van het eenzijdige bankfinancieringsmodel. Vermeldenswaardig is ook dat het Europees parlements lid aangaf dat de wil om te werken aan een meer dynamische en duurzame economie aanwezig is bij verschillende jongeren over de partijgrenzen heen in het Europees halffrond.

Dezelfde medicijnen

Het debat was boeiend doch geenszins controversieel of revolutionair. De sprekers hadden dezelfde bezorgdheden en wezen vaak richting dezelfde medicijnen voor de West-Europese groeikwalen; meer innovatie en slimme investeringen in kennis zijn nodig om onze politieke aspiraties blijvend te vrijwaren. Dat groei gelukkig maakt – zoals Peter De Keyser probeert aan te tonen in zijn boek – is moeilijker aan te tonen. Geluk is iets ontastbaar en het vooruitgangsoptimisme van De Keyser past ergens in de terugkerende trend om opnieuw te grijpen naar idealen of utopieën hetgeen bijvoorbeeld ook de linkse denker Rutger Bregman probeert te doen.

Het is echter ook noodzakelijk om waakzaam te zijn voor “rationele” en “absolute” oplossingen voor menselijke problemen. Menselijk geluk heeft vooral te maken met het vinden van erkenning in menselijke relaties. Deze studiedag focuste echter op een positieve en goed gestoffeerde wijze op groei en economisch beleid en dat was ruimschoots voldoende voor één namiddag. Om de subtiële woorden van de LVV-voorzitter vrijelijk te parafraseren, “we hadden het weer allemaal hartstikke druk die zaterdag”, en dat was goed zo.

IJSLAND-EUROPESE UNIE: EUROPA HAPT NAAR TWEEDE ADEM

Het zit de Europese bonzen echt niet mee. Griekenland blijft tegen-spartelen, al hangt het stevig aan de haak van opgelegde bespa-ringen en begrotingsdiscipline. Commissievoorzitter Jean-Claude Juncker heeft alle moeite om de geit en de kool te sparen, ge-prangd tussen het sociale Europa dat nieuwe deuken krijgt, en de strakke houding van de Deutsche Bank.

door Lukas De Vos

Politiek is een snelle oplossing voor Oekraïne ondenkbaar, nu de sancties tegen Rusland alweer verstrengd zijn, en Moskou van de weer-omstuit de CFE-verdragen (de bevrozing van conventionele wapens) eenzijdig heeft opgezegd.

Groeiende onrust

De onrust groeit in de Baltische staten en Polen over de Russische oorlogsretoriek. Een handvol lidstaten – maar niet van de kleinste: Frankrijk, Spanje, het Verenigd Koninkrijk, in het verlengde daarvan Italië – maken zich, opgejaagd door nakende verkiezingen, grote zorgen over de opmars van het radikaal nationalisme dat op zijn zachtst gezegd niet erg Europavriendelijk is. En daar komt nu IJsland bij.

Sinds de bankencrisis eind 2008 Reykjavik ertoe dwong om zijn drie grote banken, Glit-nir, Kaupping en Landsbanki, op minder dan een week tijd te nationaliseren om ze van een volledig bankroet te redden, klonk de roep in IJsland om zich onder een beschermen-de koepel als die van de EU te zetten steeds luider. Prompt verzocht de sociaaldemocrate Jóhanna Sigurðarsdóttir – die de aangesla-gen en door kanker getroffen conservatief Geir Haarde begin 2009 opvolgde – om de toetredingsgesprekken te openen. IJsland is een makkie. Er zijn amper 240.000 kies-gerechtigden, het land staat op vrijwel alle democratische rechtsregels een stuk verder

dan het gemiddelde EU-land, de economie is makkelijk te integreren en kleiner dan die van Griekenland, de crisis is bezworen, er is groei (lager dan verwacht, 1,9% in 2014, vooral te wijten aan het groeiende handelstekort; het jaar daarvoor was het nog 3,6%), en financie-minister Bjarni Benediktsson van de meere-gerende conservatieve Onafhankelijkheids-partij maakt zich sterk dat hij tegen 2018 de openbare schuld onder de 45% zal brengen (vandaag: 75,5%).

Geboefte

Maar de centrumrechtse regering, onder lei-ding van de Progressieve Partij en haar pre-mier Sigmundur Gunnlaugsson, heeft zich net verslikt in haar tanende populariteit. Ze ligt onder vuur omdat ze een loopje neemt met de hooggeachte democratische geplo-genheden van IJsland. Ze heeft zich nogal in-schikkelijk getoond over het gevangenisregi-me, waartoe vier toplui van de geïmplodeerde banken zijn veroordeeld. Hreidar Sigursson, CEO van Kaupping, is vorige week begonnen aan zijn vijf en een half jaar opsluiting; hoofd-aandeelhouder Ólafur Ólafsson kreeg 4,5 jaar, net als de baas van de Luxemburgse tak Magnus Gudmundsson, en voorzitter Sigur-dur Einarsson moet vier jaar brommen. Maar wel in een open gevangenis, zonder contact met het “echte” geboefte. De vier zijn veroor-deeld voor bankmanipulatie, het zogenaamde Al-Thari schandaal. Die Kataarse sjeik had zich kunnen inkopen in de bank door illegaal verstrekte leningen van Kaupping zelf. (Ove-rigens: Geir Haarde, ook van de Onafhanke-lijkheidspartij, is deels schuldig bevonden aan nalatigheid, de enige politicus in Europa die

voor een speciale rechtbank moest komen; de “Landsdómur” werd daartoe voor de allereer-ste keer samengeroepen. Haarde vecht zijn schuldigverklaring aan bij het Europees Hof voor de Mensenrechten; de zaak is hangende; Haarde is inmiddels wel benoemd tot ambas-sadeur in Washington).

Dat is maar een stuk van de onvrede. De doorslag gaf een laconieke mededeling van buitenlandminister Gunnar Sveinsson. In een ontmoeting met zijn Letse ambtgenoot Edgars Rinkevics (Letland is de roelerende voorzitter van de EU dit halfjaar) verklaarde hij kortaf dat IJsland alle toetredingsgesprek-ken afbreekt. IJsland wil wel nauw blijven sa-menwerken met de EU, maar niet langer als

kandidaat-lidstaat. Dat was zo beslist op de kabinetsraad van 10 maart. Sveinsson werd bijgevalen door Benediktsson. “Onze toe-komst ligt buiten de EU”, zei die. “De EU zet in op een groeiende politieke integratie, maar ziet de steun van zijn burgers mettertijd af-kalven”. Dat mag waar zijn, maar het besluit heeft de IJslanders wel op hun achterste po-ten gezet.

Scherpe oppositie

De oppositiepartijen schoten meteen met scherp, wetende dat de steun voor de rech-tse regering sinds maart 2013 (de verkiezin-gen zaten er amper op) blijft wegsmelten. Vandaag steunt nog amper een derde van de kiezers die regering. Peilingen zijn hoogst

alarmerend voor de bewindvoerders. Mochten er vandaag verkiezingen zijn, aldus de krant *Fréttablaðið*, dan blijft de Onafhankelikeidspartij wel de grootste (19 zetels, status quo), maar groeit de antiparlementaire oppositie fors; de Piratenpartij, nu één zetel, stijgt naar 14 zetels, en wordt aangezien als de meest betrouwbare partij om komaf te maken met de bankfraudeurs; de Sociaal-Democratische Alliantie gaat naar 11 zetels. De rest blijft status quo, behalve de Progressieve coalitie-partner: die valt van 19 zetels terug op 6. Een Gallup-poll van 7 maart geeft eenzelfde beeld: de Onafhankelijken verliezen licht (min 1%), de Progressieven krijgen een dreun: min 13%. Piratenpartij en Stralende Toekomst winnen elk 5% bij, SDA 4%. Wat het meest zorgen baart is de reactie van de straat. IJslanders zijn rechtstreekse democratie gewoon. Over alle belangrijke beslissingen dient de kiezer geraadpleegd. Dat staat zo in artikel 8b van de *Lög um Ráðherraábyrgð*, de wettelijke aanbevelingen voor de ministers. En daar is Sveinsson (die vorig jaar een vergeefse poging in de Alþingi, het parlement, waagde om de gesprekken af te breken) doodleuk omheen gefietst.

Het gevolg liet, net als juist een jaar geleden toen vier weken lang geprotesteerd werd tegen de voorgenomen stopzetting van de onderhandelingen, niet op zich wachten. On-

middellijk verzamelden honderden betogers zich op het plein voor de Alþingi, Austurvöllur. Op Facebook regende het klachten over de woordbreuk van de regeringspartijen, die in 2013 een volksraadpleging beloofd hadden.

De oppositie schiet met scherp. De sociaaldemocraten sneerden: "Angst voor de natie en voor het parlement". Stralende Toekomst sprak ronduit van "sabotage". Groen Links vindt de demarche gewoon "ongrondwettelijk". En de Piratenpartij wrijft zich in de handen: "Dit is het begin van het einde voor deze coalitie". De ironie van de zaak is dat eigenlijk de vroegere leider van de Sociaal-Democraten, Jón Hannibalsson, de kat de bel heeft aangebonden. Op 1 maart liet hij zich ontvallen dat "elke kans op toetreding tot de EU niet voor morgen was". Want Europa "moet met zichzelf in het reine komen nu het in een financiële, politieke en existentiële crisis is terechtgekomen". De oorzaak is niet ver te zoeken: "Het internationale financiële systeem is rot tot op het bot".

Komiek

Net als in de andere Europese landen drijft IJsland daardoor af naar een buitenparlementaire oppositie. Gangmaker is de onafhankelijke Jón Gnarr, een komiek die met een buitenissig programma zonder tegenstand verkozen werd tot burgemeester van Reyk-

De onafhankelijke Jón Gnarr, een komiek.

javik, waar de helft van de bevolking woont. Desgevraagd laat hij nu al uitschijnen dat hij de post van president wel ziet zitten. Gnarr weet best dat een rondvraag in november vorig jaar uitwees dat liefst 47% van alle IJslanders hem als president wou.

En Europa? Dat ligt ver, over het water, zolang ze de vissers gerust laten en de walvis kan gevangen worden, is er geen vuiltje aan de lucht. Daartegen baat geen droog economisch beleid. Benediktsson mag stoer verklaren dat de inkomsten dit jaar met 22% gestegen zijn. Dat geld wil hij besteden aan schuldafbouw, een nieuw nationaal ziekenhuis, en beter openbaar vervoer. Met inwoners die veelal beschikken over een SUV en een 4x4 is dat niet de grootste dreiging waarvan de IJslanders wakker liggen. Van een vermindering van de belastingen wel. Dat mag ook wel, nadat de kroon gedevalueerd werd, en 70% van zijn waarde had verloren. Maar wezenlijk: respect voor de volksmacht gaat voor alles. Daar kan Europa nog een puntje aan zuigen.

In 2015 is het vijftientig jaar geleden dat België een abortuswet kreeg. Die verjaardag nodigt uit tot debatten, studiedagen, campagnes, getuigenissen. Vieringen? Niet echt. Want het werk, waarvoor Lucienne Herman-Michielsens zich zo heeft ingezet, is niet af. Eerder is het, na 25 jaar, tijd om alle losse draadjes eindelijk in te stoppen. Natuurlijk moeten daarvoor ook weer liberalen hun nek durven uitsteken.

Het werk is niet af

In 1978 diende senator **Lucienne Herman-Michielsens** (PVV) een eerste voorstel tot herziening van de abortuswet in, waarvoor geen parlementaire meerderheid was. Pas in 1985, samen met Franstalige socialistes, kwam een nieuwe kans: '86 indiening in de Senaat, '89 aldaar goedgekeurd, 29 maart '90 in de Kamer, en finaal, na nog een "kwes-tietje" met de Koning, bekrachtigd op 3 april 1990.

"Vrij kiezen"

Sinds 25 jaar kunnen vrouwen in ons land dus "vrij kiezen", "baas zijn in eigen buik", "zelfbeschikkingsrecht" hebben... Hoewel! De wet geeft mogelijkheden, maar niet alle – immers was zij het resultaat van heel wat compromissen. Abortus kan in België, in bepaalde omstandigheden, en met medische en psychosociale omkadering. Technisch geformuleerd is abortus in België gedeeltelijk gedepenaliseerd tot 12 weken gestatie (dat betekent 'dracht', maar in de wet vond men dat niet deftig klinken). Sinds 2002 wordt abortus ook vergoed door het ziekenfonds.

Wanneer we 25 jaar later een stand van zaken opmaken, kunnen we kijken naar twee dingen. Wat hebben we vorige keer niet gedaan gekregen? En in welke mate weten we nu wetenschappelijk meer en/of zijn de geesten meer opgeschoven? Beide elementen samen kunnen ons brengen tot een 'up-date' van de huidige wetgeving. En die is aan de orde, jawel!

Uit het strafrecht halen

Sinds 1990 is abortus dus geen misdrijf meer indien het gebeurt onder de voorwaarden. Maar die staan –oude erfenis– vermeld in het Strafwetboek. Daar wringt het schoentje: er is een nood om dat negativisme weg te werken. Immers zijn deze voorwaarden zo-

als geformuleerd in de Wet van 3 april 1990 gewoon procedures en richtlijnen voor de hulpverlening en eventuele medische behandeling van ongewenste zwangere vrouwen. Dit hoort echt onder geen beding in de strafwet te staan.

Zowel medisch en in de geesten van de mensen vond men in 1990 dat een abortus mogelijk maken tot 12 weken dracht (dat is 14 weken amenorroe, uitblijven van menstruatie) echt wel de limiet was. Behalve indien na die 12 weken er een ernstig probleem voor gezondheid van de vrouw of van de vrucht zou zijn.

Intussen zien we evoluties daarin. Maar het feit dat in onze wetgeving de teller stilstaat op 12 weken, betekent dat Belgische vrouwen met een andere dan medische motivatie voor hun abortus, er geen kunnen krijgen. Het houdt concreet in dat jaarlijks meer dan 500 Belgische vrouwen na 12 weken hun abortus laten uitvoeren in Nederland (waar het wettelijk kan tot 20 weken dracht) of in Engeland (tot 22 weken).

Neutraal en wetenschappelijk

Om de modaliteiten voor een abortus te kaderen, werd bij wet van 13 augustus 1990 de samenstelling van een nationale evaluatiecommissie alsook de inhoud van een registratiedocument vastgelegd. 25 jaar later

lijkt het heel wat normaler dat die commissie omgevormd zou worden tot een neutrale, onafhankelijke en wetenschappelijke commissie die onderbouwde data verzamelt. Het enige doel van zo'n commissie, in deze tijd, zou nog kunnen zijn om wetenschappelijk onderzoek te laten bijdragen aan de verbetering van de kwaliteit van de hulpverlening bij abortus en ongewenste zwangerschap.

Voorkomen en genezen

Ook de manier van infoverstreking en van preventievoering is misschien aan up-date toe. Er wordt emotionele desinformatie de wereld ingestuurd door tegenstanders van abortus en geboortebepaling. Het zou helpen indien er neutrale info zowel inhoudelijk als wat betreft adressen van hulpverlening door overheidskanalen verspreid wordt. Dit verlaagt voor hulpzoekers de drempel én zorgt dat ze niet per ongeluk belanden bij organisaties die hen willen stigmatiseren of ontraden. Daar ligt ook nog de uitdaging om respectvolle en neutrale attitudes bij hulpverleners te stimuleren via de leerplannen van psychosociale, medische en paramedische opleidingen.

Naar aanleiding van de 25ste verjaardag van de abortuswet in België vinden heel wat debatten en studiedagen plaats, en het valt op dat naast deskundigen en hulpverleners ook heel wat politici daaraan deelnemen. Het valt nog meer op, dat er weinig of geen liberale namen in de panels zitten. Alsof de inzet van Lucienne Herman-Michielsens geen draagkracht naar de toekomst zou hebben. Haar inzet uit het verleden verdient een eresaluut. En nu is het tijd voor andere liberalen om zich dringend aan te melden om het werk verder te zetten, en de wetgeving die 25 jaar geleden nog al te veel compromissen kende, dringend te vervolmaken.

DE BOEKHANDELAAR VAN CHRIS CEUSTERMANS

In een vorig leven was de jonge veertiger Chris Ceustermans journalist. Hij tokkelde toen ook verhalen en gedichten uit zijn PC. Dit bracht hem naar een van de eerste edities van 'De Nacht' in Antwerpen. Na een vlucht naar de ambtenarij keerde hij terug naar de literatuur. Zijn debuutroman "De Boekhandelaar" werd meteen gekatapulteerd naar een nominatie van de AKO Literatuurprijs.

door John Rijpens

Het hoofdpersonage, de in de ik-vorm vertellende Johan, treurt om zijn twee maanden eerder verongelukte vrouw Anna, een "would-be"-schrijfster. Wanneer Johan kort hierop een mailtje leest, bestemd voor zijn vrouw, van een zekere 'Leonski', begint hij te vermoeden dat Anna niet zomaar is omgekomen: vermoord (?), zichzelf de dood ingejaagd (?) of onder invloed van de duidelijk op haar verslingerde Leonski (?) die haar in zijn mails zijn 'liefste Anna Karenina' noemt omdat zij hem herinnert aan de mooie figuur van Tolstoj, haar tragische liefde, haar strenge en gevoelloze huwelijk, de hopeloze situatie.

Leonski

Op een boekenmarkt in open lucht leert Johan toevallig Leonski kennen. Zij grappen wat onder elkaar ("boekenlezers, nog erger dan opkopers van oud ijzer") en Johan vermoedt snel dat deze oudere man de Leonski moet zijn die in de ban van Anna is. Leonski weet niet dat Anna al twee maanden eerder begraven werd. De twee mannen blijken gefascineerd door boeken en Leonski droomt van een antiek pand in de Antwerpse binnenstad te huren om er zijn 8.000 boeken te slijten. Johan is onder de indruk en zal hem financieel en moreel helpen. Als zoon van een kapitaalachtige projectontwikkelaar gaat hij hierdoor in de clinch met zijn vader, die de bouwvallige panden wil slopen.

Johan onthult niets van zijn identiteit aan Leonski en blijft hopen om ooit te weten te komen wat er precies is gebeurd die bewuste

Chris Ceustermans

nacht van Anna's dood. De mailtjes die Leonski blijft sturen naar Anna beantwoordt Johan in haar naam.

Misschien schrikt de titel sommige kandidaat-lezers af. Dat hoeft niet. Het boek is bewonderenswaardig, vlot geschreven, spannend en intrigerend, ook voor mensen die een aversie hebben van boekhandels! De twee centrale figuren zijn complexe mensen. Zij worstelen met zichzelf, vooral Johan, die zijn vrouw, zijn alter ego, heeft verloren en in opstand komt tegen wat zijn vader hem opdringt. Net als Leonski wil Johan vooral overleven in het leven van elke dag.

Thriller?

De vraag, die al vaker gesteld werd: is "De Boekhandelaar" een soort (literaire) thriller? Er zitten elementen van een thriller in,

maar de zogenaamde thrillerdraadjes ontbreken, er is geen thrillerstructuur, maar er zijn wel thrillerplot-elementen. Volgens Ceustermans is een boek een metafoor, iets fragiels, een symbool voor mensen die er tijd en moeite insteken, een symbool voor de tastbaarheid, voor het verzamelen, de aantrekkingskracht door de geur van oud papier. Met afschuw analyseert Ceustermans de opkomst van de digitale wereld.

Ook de liefde – in al haar facetten – krijgt een wrange benadering: Johan heeft een nietszeggende liaison met de jonge secretaresse van zijn bejaarde vader en Leonski haalt een illegaal Oost-Europees hoertje in huis.

Een aantal literaire iconen passeren de revue: vooral de Antwerpse cultfiguur J.P. Berckmans (1953-2008), die zijn leven lang leed aan zware endogene depressies, op een blauwe maandag ook boekverkoper was, een vaste klant van café De Raag (in het boek café De Kraai) en net als Ceustermans dweept hij met jazz. Ook bewonderend wordt opgekeken naar Donald Barthelme, de Amerikaanse schrijver die bekend werd door zijn speelse, postmodernistische stijl, en Bruce Chatwin, die een grote aantrekkingskracht uitoefende op zowel vrouwen als mannen. En of het uitkijken is naar Ceustermans' volgende roman, "Luizenbloed", die eerlang verschijnt!

Chris Ceustermans,
De Boekhandelaar.
Uitg. Manteau, 2014;
207 blz.; 19,99 euro.

Nu de Sociale Zekerheid (SZ) op een verlies afstevent en er binnen de regering nog steeds een debat ten grond moet worden gevoerd over de zogenaamde “Tax Shift” (een duur woord om in feite te zeggen dat de lasten op arbeid moeten verlagen om de competitiviteit van onze economie te verbeteren), pleit CD&V ervoor de staatstussenkomst in de financiering van de SZ te verhogen (dus een Tax Shift naar de SZ).

TAX SHIFT NAAR DE SOCIALE ZEKERHEID... OF OMGEKEERD?

Mark Bienstman
mbienstman@hotmail.com

Wordt het niet hoog tijd de omgekeerde beweging te maken: de financiering van de SZ (toch altijd al bestempeld als de zogenaamde “para-fiscaliteit”?) voor 100% onder te brengen in de fiscaliteit?

Achterhaald

Bij de oorsprong van de SZ was het nog enigszins te verdedigen dat dit een “afzonderlijk” systeem was. Immers werd ze uitsluitend gefinancierd door werkgevers en/of werknemers ten voordele van sociale tussenkomsten, uitsluitend ten voordele van diezelfde werknemers. Dit concept is onder-tussen volledig achterhaald.

Enerzijds gebeurt de financiering nu al voor meer dan een derde uit “algemene middelen” (lees: de fiscaliteit) en anderzijds worden de voordelen toegekend aan een veel ruimer doelpubliek dan alleen de (actieve) werknemers. Dus het is een (achterhaalde) fictie het onderscheid tussen fiscaliteit en para-fiscaliteit te willen behouden. Financier alles uitsluitend via de fiscaliteit.

Nu functioneren er naast en los van elkaar twee parallelle administraties: de fiscus die instaat voor het innen van alle belastingen en de RSZ die instaat voor het invorderen van

alle sociale bijdragen. Voeg die twee administraties gewoon samen, maakt daar één efficiënte inningsdienst van en alleen al op het gebied van beheerskosten (via schaalvoordelen, samenvoegen van schaarse ICT middelen, ...) wordt er enorm bespaard, zowel bij de overheid (FOD Financiën en RSZ) zelf, als bij de werkgevers.

Centralisatie

De werkgevers betalen vanaf dan het (bruto) loon niet langer rechtstreeks aan de begunstigten, maar via een centralisatierekening, beheerd door die centrale inningsdienst. Op deze centralisatierekening gebeuren dan niet alleen de afhoudingen van de bedrijfsvoorheffing (en/of andere verschuldigde belastingen – de vroegere sociale bijdragen worden in de fiscaliteit geïntegreerd, weze het via verhoogde direct en/of indirecte fiscaliteit – zie boven), maar bijvoorbeeld ook de verschuldigde alimentatiebijdragen, achterstallige kredietverplichtingen,

Alleen het echte netto inkomen wordt dan aan de begunstigten doorgestort. Ook alle andere sociale voordelen (o.m. bijdragen voor groepsverzekeringen,...) moeten via deze centralisatierekening verlopen. Op die manier kan er niet meer “in het zwart” worden uitbetaald (alleen storting op deze centralisatie rekening komen immers in aanmerking als fiscaal aftrekbare bedrijfsuitgaven voor de werkgever) en omgekeerd is de werknemer zeker dat zijn werkgever alle fiscale en/of andere verplichtingen correct is nagekomen (om te beletten dat “spookwerkgevers” hun werknemers in de illusie laten dat alles correct is verlopen). Deze betere (en waterdichte) aanpak genereert meteen bijkomende inkomsten (betere strijd tegen de fiscale fraude).

Heilige huisjes

Op die manier is het ook niet langer de werkgever die moet instaan voor al deze “speciale gevallen” (loonbeslag, ...), maar gebeurt alles door een neutrale/centrale instelling (alweer een verlaging van de “verdoken” arbeidskost van de werkgevers).

Nu ons land en onze economie voor verregaande uitdagingen staat, wordt het hoog tijd “out of the box” te (durven) denken en op zoek te gaan naar efficiëntie en effectiviteit, los van alle “heilige huisjes” waar de conservatieve krachten zicht steeds achter verschuilen om niets te hoeven veranderen.

De sprezzatura van Ignatieff

Een toppoliticus moet over heel wat kwaliteiten beschikken om het te maken en om het te blijven. “Sprezzatura” is een van die kwaliteiten. Toen ik dat woord las, in ‘Vuur en as. Succes en falen in de politiek’ van Michael Ignatieff, krabde ik in mijn haar.

door Peter Dejaegher

Maar toen ik gelezen had wat ermee wordt bedoeld, begreep ik waarom Ignatieff sprezzatura “het essentiële talent in de politiek” noemt. De bladzijden over sprezzatura in “Vuur en as”, het boek dat mijn baas Sven Gatz omschrijft als van het beste dat hij ooit heeft gelezen, zou ik hier wel letterlijk willen kopiëren, zo leerrijk en tegelijk herkenbaar vond ik ze.

Maaidorser

De Canadese ex-politicus vertelt over twee Amerikaanse politici die deze gave bezitten: Bill Clinton en Barack Obama. “Ik liep met Bill Clinton door een kamer (...) in het Waldorf Astoria in New York. Ik stond versteld van zijn vermogen namen te onthouden – en niet alleen namen, maar hele familiegeschiedenissen – terwijl hij hier een hand schudde, daar voorover leunde om een wang te kussen, even de blik van weer iemand anders vasthield, en maar bleef lopen. Hij haalde ze binnen als een maaidorser die graan verwerkt. Later ontmoette ik president Obama en ik zal zijn greep op mijn arm, de terloopse opmerking over een van mijn boeken, de verwijzing naar een gezamenlijke vriendin (...) nooit vergeten, of zijn ongedwongen hoffelijkheid, gecombineerd met het vermogen je het gevoel te geven dat jij de enige persoon in de kamer was in wie hij geïnteresseerd was op het moment dat je iets zei.”

Dat is “sprezzatura”, een klassieke kunst en vaardigheid waarop Ignatieff stootte in “Het boek van de hoveling” van Baldassar Castiglione, een hoveling aan het hof van de graaf van Mantua in de zestiende eeuw. Zonder moeite en schijnbaar achteloos sympathie opwekken, het onnatuurlijke er natuurlijk uit laten uitzien, ongedwongenheid en charme uitstralen

Vertrouwen

Ja, dacht ik, je herkent het als je het ziet. Je voelt het als iemand je met sprezzatura benadert. “In de politiek is de echte boodschap fysiek, bezorgd door je ogen en je handen. Wat je ook zegt, je lichaam moet de boodschap overbrengen: je kunt me vertrouwen”, schrijft Ignatieff treffend.

Je herkent het bij politici ook als ze het niet hebben. Van jaren geleden tot nu kan ik me uit alle partijen de politici voor de geest halen die het hadden en zij die het ontbeerden. Want het is niet meteen iets dat je kan leren. Ignatieff noemt het een vorm van elegantie in menselijk gedrag die meer verwant is aan atletische vaardigheid dan technische intelligentie.

Mij is nog iets opgevallen dat Ignatieff niet schrijft: de kans is groot dat sprezzatura erfelijk is. Tegenwoordig lopen er in de Wetstraat heel wat politici rond van wie de vader (meestal niet de moeder) ook politicus is of is geweest. Het is me opgevallen dat als de vader het heeft, de zoon of dochter het vaak ook heeft. Of net niet.

Het is me ook al opgevallen in omgekeerde zin: dat ik eerst een nog vrij onervaren politica leerde kennen die het heeft en pas daarna, toen ik haar vader ontmoette, die geen politicus was maar bedrijfsleider, ontdekte dat die nog meer uitgesproken dan zijn dochter een natuurlijke charme had waarmee hij je benaderde en je het gevoel gaf dat je voor hem van bijzondere waarde was (was, helaas is Jos De Vroe, de vader van Gwenny, enkele maanden geleden plots overleden). Impliciet heeft Ignatieff dit in zekere zin ook opgemerkt: “alle natuurtalenten worden beter naarmate ze meer ervaring opdoen, maar tenzij je dit talent van nature bezit, komt het niet geloofwaardig over.”

Sprezzatura bestaat trouwens uit een cocktail van verschillende talenten en capaciteiten.

Goed kunnen luisteren bijvoorbeeld. Luisteren vindt Ignatieff de meest ondergewaardeerde vaardigheid in de politiek. Luisteren is voor een politicus in veel gevallen

het enige dat hij of zij kan doen: vaak vertellen mensen een politicus over problemen waarvoor geen politieke oplossing mogelijk is, of waarvoor de politicus niet bij machte is te helpen.

“Mensen zullen accepteren dat je hun problemen niet kunt oplossen als je hen al je aandacht schenkt, hen recht in de ogen kijkt, niet over hun schouder naar de volgende persoon in de rij.” Mooi gezegd van Ignatieff. Ik heb een hekel aan politici die je een slappe handje geven, in één zin volgende twee vragen na elkaar stellen zonder vraagtaken maar met een knik en dan hun hand al uitsteken naar de volgende: “hoe is ‘t, alles goed.”

Café Futur

Met mij ça va, denk ik dan, maar met jou zal het nooit goed komen. Met Ignatieff is het trouwens ook niet goed afgelopen. Hij werd als uitgeweken Canadees van Harvard in de VS in de Liberale Partij van Canada gedropt en was van 2008 tot 2011 partijleider in de oppositie. Hij lokte vervroegde verkiezingen uit, maar die eindigden op een catastrofe voor de liberalen en voor Ignatieff persoonlijk. Hij verloor zijn zetel. Of hij zijn sprezzatura heeft kunnen redden, kan je komen checken op Café Futur van Open Vld, donderdag 15 mei om 17.30 u in het Vlaams Parlement.

Waarom kan het beleid blijkbaar nooit meer iets goed doen? Om dat goed te begrijpen moet je het bibliotheekdebat nog eens van wat dichterbij bekijken. Al jarenlang worstelt de Vlaamse overheid met een imago van keizer-koster. Niet geheel ten onrechte. Vlaanderen is een relatief jonge bestuurslaag, die steeds meer bevoegdheden kreeg. Als nieuwe staatsvorm wilde ze zichzelf bewijzen door op nieuw verworven bevoegdheden een eigen Vlaamse stempel te zetten.

*door Bart Somers (Open Vld),
burgemeester van Mechelen*

Begrijpelijk, maar met meer dan 88 administratieve entiteiten kwam een wildgroei aan regeltjes en procedures. Vooral de lokale besturen werden bij het handje genomen en betutteld. Voor zowat alles moeten we eerst een akkoord krijgen van Brussel. Vlaanderen en de gemeenten delen heel wat bevoegdheidsdomeinen. Met soms erg gedetailleerde subsidievoorwaarden, convenanten, verplichte beleidsplannen en een woud van regels werd de lokale autonomie aan banden gelegd, ingeperkt, uitgehold en platgedrukt.

Lokale democratie

Deze Vlaamse regentenmentaliteit is contraproductief. Lokale besturen zijn hét beleidsniveau van morgen. 'If mayors ruled the world' is meer dan een slogan. Willen we onze democratie - ja, zelfs de politiek - redden, dan zal dat op de eerste plaats lokaal gebeuren. Een lokaal bestuur is het best uitgerust om te netwerken, te verbinden, te vernieuwen. Gemeente en stad zijn het beleidsniveau dat de burgers nog vertrouwen. Let wel: lokale bestuurders nemen soms ook verkeerde beslissingen. Maar de ivoren torens van de Wetstraat bestaan lokaal gewoonweg niet. Wie een stad of gemeente be-

Keizer-koster of lokale autonomie: eieren of jong

stuurt, kan kritiek of commentaar niet ontlopen, zelfs fysiek niet.

Onlangs bracht Sven Gatz vanuit dit perspectief belangrijk nieuws. Gemeenten mogen zelf beslissen of, en hoe, ze hun bibliotheek organiseren. Zonder nog allerlei voorschriften te moeten vervullen en zonder hen voor de grotere vrijheid op kosten te jagen. Het geldt dat Brussel via de sectorale subsidies voor de bibliotheken uittrekt, wordt tot de laatste eurocent overgemaakt aan het Gemeentefonds. Dat Gemeentefonds waakt erover dat elk lokaal bestuur het bedrag dat het nu krijgt, in de kas krijgt gestort.

Applaus

Daarmee breekt Gatz met de keizer-kostermentaliteit. Zoals het nieuwe Vlaamse regeerakkoord ons dat al beloofd had. Zo'n beslissing kan alleen maar op applaus onthaald worden, denk je dan als lokale bestuurder. Maar doemdenkers en onheilsprofeten zagen alle lokale bibliotheken al sluiten. Hoe kan je die burgemeesters en schepenen immers vertrouwen? Zijn dat niet de amateurs, de tweedeklasseploeg van het politieke métier? Moeten we hen niet de weg wijzen of behoeden voor stommiten?

"Eieren of jong", zegt een Mechels spreekwoord. Je kan niet tegelijk de Vlaamse regentenmentaliteit laken en toch protesteren als lokale besturen meer vrijheid krijgen. Voor mij mag en moet die beslissing van Gatz een symbolische start zijn van een verder terugtreden van de Vlaamse overheid uit de beleidsruimte van lokale besturen. Hopelijk wordt zijn voorbeeld gevolgd. Want er kan nog veel Vlaamse (en ook federale) betutteling uit het lokale beleid worden gehaald.

In Middelburg staan een bibliotheek en toeristisch kantoor in een gebouw, samen met

een café. Zo komt er veel volk over de vloer en krijg je leuke combinaties. In Vlaanderen is dat nagenoeg onmogelijk, omdat elk beleidsdomein zijn eigen regeltjes oplegt aan de stad en gemeente. Voldoe je daar niet aan, dan krijg je geen vergunning of subsidie.

Het organiseren van buitenschoolse kinderopvang in een school, de rechtspositieregeling van het personeel, zinvol gebruik van de lokalen van gesubsidieerd deeltijds kunstonderwijs tijdens de schoolvakanties, het uittekenen van een openbaar vervoer op maat van de eigen gemeente, de woondichtheid in een bepaalde wijk... Telkens blijken ofwel conflicterende regels (vaak goed bedoelde) of een gebrek aan inspraak en beslissingsmacht de lokale dynamiek af te remmen. Een absurd voorbeeldje: als ik kleuren wil gebruiken om parkeerroutes aan te geven in mijn stad (binnenstedelijke parkings geel, vesten groen, verder weg blauw) dan mag dat niet van de Vlaamse administratie, want zij bepalen de kleurtjes en voor parkings mag ik maar één kleur gebruiken. Gevolg: minder duidelijkheid voor de gebruiker.

Volle steun

Sven Gatz was dus de eerste, maar met hetzelfde mechanisme krijgen de steden en gemeenten meer autonomie en vrijheid over de sectorale subsidies voor jeugd, sport, ontwikkelingssamenwerking, integratiewerking enz. Deze ambitie van de Vlaamse regering om de lokale autonomie te versterken verdient geen kritiek maar volle steun. Lokale besturen zijn niet de kneusjes van de politiek. Het is de bestuurslaag van de toekomst. Landen die dat begrijpen, en ernaar handelen, slagen er beter in die toekomst voor te bereiden en te omarmen.